

ПАРАЋИНАЦ

Гласило Удружења Параћинаца и пријатеља Параћина

Година XII

Број 24

Октобар 2014.

www.paracinac.com

ПАРАЋИНСКА ПАМЕТАРНИЦА

ЗНАМЕНИТИ ПАРАЋИНАЦ

Феликс Каниц - Од Параћина кроз област Црнице
и Бабе до Честобродице

АРХИТЕКТУРА - УРБАНО ДВОРИШТЕ СПОРТ

*Удружење Параћинаца
и пријатеља Параћина*

ПАРАЋИНСКА ПАМЕТАРНИЦА

Пише: **Мирослав Димитријевић**

ПРОКЛЕТА ЈЕРИНА И БОГИЊА ЈАРИНА

У митопоетици народа параћинског краја име Проклете Јерине се спомиње два пута - у вези са Јухор-планином и са брдом Чокоће, изнад села Забреге. На Јухору постоји град који се по легенди приписује Проклетој Јерини, а ради се о остацима средњовековне тврђаве код села Драгошевца, где се на темељима још увек могу разазнати остаци две куле. На брду Чокоћу, изнад кањона Црнице, у средишту некадашњег града Петруса, постоји огромна стена – мегалит, округластог (елипсастог) облика, за коју се у народу овога краја верује да ју је ту донела Проклета Јерина у – кецељи. Иако на први поглед тако делује, ова прича није ни мало наивна. Напротив.

У Србији има много старих зидина који се приписују Проклетој Јерини. Осим поменутог града на Јухору код села Драгошевца, њој се приписују и следећи градови-утврђења: Маглич (Ибарска долина), Ковин (код Пријепоља), Бован (код Сокобање), Грабовац (код Трстеника), Козник (код Пљеваља), Бранговићи (код Ваљева), Јеринин град (код Баточине) и Книнац (код Пећи), град који се још зове и Јериње или Јариње.

Проклета Јерина, односно принцеза Ирина (око 1400-1457), кћерка Димитрија Кантакузина, као историјска личност, била је друга жена србског деспота Ђурђа Бранковића (1427-1456), са којим је изродила петоро деце. Сматра се да принцеза Мара, која је због политичких разлога морала да иде у Бајазитов харем, и коју је србски народ испраћао у сузама дуж цариградског пута, потиче из првог брака Ђурђа Бранковића, односно није Јеринина кћи.

Па ипак, народно предање је нанело велику неправду овој деспотици, сваливши сав свој бес на њу-странкињу, због великих мука и кулука приликом зидања нове србске престонице – Смедерева, подигнуте у рекордно кратком времену за свега десетак година. То је најбрже изграђена тврђава у Европи. Јерина је умрла првих дана маја 1457. године као монахиња у манастиру на Руднику. Неки историчари сматрају да ју је отровао син Лазар.

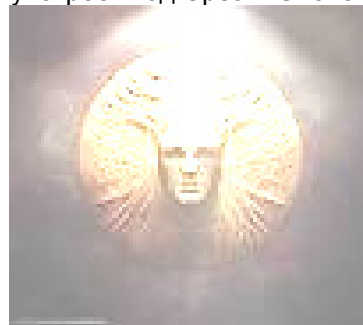

Јарина, парнака бога Јарија (Арија), симболизовала је топлоту, цвеће и пролеће

У србској-словенској митологији Јарина је богиња, парнака бога Јарила, Јарија или Арија, односно – бога Сунца. Тим именом су Срби и остала племена великог словенског океана народа, звали Сунце, које је одувек било врхунски бог – Срба, пошто су се Србима звали сви данашњи Словени у далекој праисторији.

У једној легенди се каже како у Црном замку беше прикована Јарина и до ње Јарило, који се потом ухвати у коштац са непријатељем и спаси себе и Јарину.

Србску праисторијску богињу Јарину, Грци су преузели у своју митологију као – Херу, а Римљани као Јунону. У првотном завичају, значи у поддунавској Србији, бројна србска племена су, такође, поштовала свог бога Сунца или бога Јаве – Јавана, односно Јована. Римљани су га преименовали у Јупитера. У праисторији Срба, вероватно негде око 5500 година пре нове ере, бог Сунце Јован се често именује и другим именом - бог Вид, Свети Вид (касније Видовдан). Оба имена остала су у употреби код Срба и Словена.

Древни србски Бог Сунце или Јарило, Јариј. Срби и данас изговарају његово праисторијско име – ЈАРКО Сунце

Сада је, верујем, много јаснија разлика између Проклете Јерине и богиње Јарине (Јариле). Очигледно да су Срби средином 15. века, због тешког рада на зидању Смедерева, замрзли и све остале утврђене градове, (које је Ђурађ опремао, а Турци освајали и рушили у два-три наврата), прозвавши их градовима Проклете Јерине.

Да је очигледно дошло до замене имена Јерине и Јарине (Јариле) показује нам управо легенда о каменој громади – мегалиту на брду Чокоћу, коју је наводно Јерина (Проклета) донела у кецељи и ту оставила.

Богиња Девана (Девница) која је родила Бога Јарила (женски космички принцип постанка света)

У питању је, свакако изузетно стара легенда, по којој је ту стену поставила богиња Јарина, парнака бога Јарила – Сунца. Ако знамо да су древни Срби познавали астрономију и кретање небеских тела и Сунца, измислили први календар на свету, (о древном србском календару видети код Драгана Јацановића) онда су свакако знали да је и Земља откинута део Сунца, који се хлади. Ако је и земља део Сунца, онда је, самим тим и петрушка стена ту „донета у кецељи богиње Јарине“. Наравно, реч је о метафори. Због омразе према Јерини (Проклетој) али и недовољног познавања старе србске дивоније (митологије) народ овога краја је једноставно преличио древну причу о стени и приписао је омраженој деспотици Јерини, пошто се стена налази усред разрушеног древног Петрус града.

Данас Крстата стена на Петрусу, у праисторији култно место посвећено Богу Сунцу – Јарилу и његовој парнаки Јарини, и инспирација песнику Ђури Јакшићу („Само дотле, до тог камена...“)

Ова камена громада дугачка је 10, а висока 8 метара, у народу је позната као Крстата стена. Ђури Јакшићу је послужила као инспирација за чувену родољубиву песму „Отаџбина“ која почиње стиховима: „И само дотле, до тог камена, до тог бедема...“. У овим стиховима има историјске истине, јер су ова стена и бедем града Петруса дуго векова били камени међаши Немањичке Србије, у Петрушкој крајини.

У предхришћанска времена стена је била култно место, где су Срби прослављали Бога Јарила и богињу Јарину (Јарилу), о чему смо опширније писали у репортажи објављеној у „Нашој борби“ (2002. или 2003. године).

(Наставиће се)

Мирослав Димитријевић

Знаменити Параћинац

ЈОВАН ПЕТРОВИЋ КОВАЧ ПРВИ СРПСКИ ТОПОЛИВАЦ

Јован Петровић Ковач

У најзнаменитије личности Србије 19. века убраја се и наш земљак **Јован Ковач**. Под овим именом уведен је у „Поменик“ Милана Ђ. Милићевића и у зборник „Знаменити Срби 19. века“ Андре Гавриловића. Реч је о Јовану Петровићу, родом из села Својнова, које данас припада општини Параћин. Јован Петровић је рођен 1772. године. Када му је отац Петар умро, а мајка се после годину дана преудала, Јован Петровић са непуних 16 година ступа у Михаљевићев фрајкор 1788. године. Spreма се за војевање против Турака, али истовремено и изучава ковачко-сикирашки занат. Млади Јован Петровић учествује у свим бојевима од 1788-1790. године, у којима се истиче храброшћу. Под командом чувеног фрајкорског капетана Радича Петровића учествује и у нападу на београдски Доњи град. За исказану пожртвованост и родољубље, Михаљевић га одликује златном медаљом за храброст. У фрајкору Јован Петровић се упознаје и са техником ливења топова, што ће му касније итекако послужити у Првом српском устанку. После пропасти Кочине крајине, Јован Петровић Ковач посећује своју фамилију у Својнову. Била је то уједно његова последња посета родном селу. Настањује се у Земуну и 1798. године отвара ковачко-поткивачку радњу. Био је природно талентован мајстор, познат широм Срема. Једном приликом када се усред Земуна покварила кочија неког угледног Бечлије, једини је знао да је поправи Јован Ковач. За узврат тај угледник из Беча шаље му диплому и званичан акт да сме да се бави „свим финим ковачким пословима“. Другом приликом, када је први пароброд на Дунаву пристао у земунско пристаниште због квара на машини, опет је у помоћ прискочио Јован Петровић Ковач и бечке мајсторе „поразео“ тако што је он лично пронашао и поправио квар. Оно што нису знали чувени бечки мајстори, знао је самоуки стручњак Јован Петровић Ковач.

ПАРАЋИНАЦ
Гласило Удружења Параћинаца и пријатеља Параћина

Када је избио Први српски устанак, Јован Петровић прелази у Србију и придружује се Карађорђевим устаницима. Девет година је Јован Ковач био тополивац у српској војсци, омиљен међу борцима и са великим угледом у Карађорђевим очима. Основао је прву српску тополивницу и оружарницу на Доњем београдском граду, где је излевао и металне топове, али правио и притезао трешњеве „лумбарде“ за потребе српске војске на ратишту. Када је једном на Вождов позив дошао на линију фронта и ту у току крвавог боја притезао окове цеви трешњевих топова, Карађорђе је био задивљен његовом храброшћу и упозорио га је: „Којекуде, што се играш главом, а знаш да ћеш још требати устаницима“. Од Карађорђа је остала и потврда из 1810. године у којој Вожд пише: „Ја похваљујем ваше труде народу показате...“. По пропасти Првог српског устанка, Јован Петровић Ковач прелази у Земун, где му је била смештена породица. По избијању Другог српског устанка Јован Ковач се опет ставља на располагање Србији и њеним устаницима. Правио је оружје, поткивао коње српској коњици, ковао крстове за цркве, изливао звона и направио први српски гвоздени грб који је стављен на београдски конак књаза Милоша. Године 1830. у Белу недељу, Јован Ковач је дизао на звоник старе Саборне цркве велико звоно, изливено у његовој радионици. Књаз Милош га том приликом опомиње да Турци могу сваки час да га гађају са Горњег града, јер звоно није смело да се чује у Србији још из времена Сулејмана Величанственог 1521. године. Јован Ковач му на то одговара: „Моје је да дижем звоно, а паши ако се пуца нека пуца“. Овакве и сличне бројне анегдоте о о вештом мајстору и првом српском тополивцу, а мудром и скромном човеку Јовану Петровићу Ковачу, који је био у контакту са највећим умним главама српским ондашњег времена, сакупио је Милан Ђ. Милићевић у свом „Поменику“. Портрет Јована Ковача, само годину дана пред његову смрт, урадио је сликар Димитрије Аврамовић у Бечу. Захваљујући том портрету, мештани села Својнова су му 1984. године подигли спомен-бисту на централном тргу испред Дома културе. Ако је Карађорђе био јединствени војнички геније, Милош Обреновић мудри владалац у најтежим временима, Вељко Петровић највећи јунак... Јован Ковач је био први српски тополивац, ненадмашни мајстор ковачког заната, о коме је чувени новинар Димитрије Давидовић записао у постхумној беседи: „Кости његове, кости су српског рода“. Јован Петровић Ковач је преминуо 11. јула 1837. године у Земуну. (Аутор ових редова, по женској лози, води порекло из својновачке породице Петровића).

Мирослав Димитријевић

(Напомена: Овај и наредни портрети и биографије знаменитих Параћинаца преузети су, и делимично допуњени, из зборника „Знаменити Параћинци“ аутора Мирослава Димитријевића, који је објављен 1996. године, као и из рубрике „Незаборавник“, штампане у листу „Параћинских 14 дана“ од 2001-2003. године, коју ју је писао и уређивао поменути аутор)

(3) Од Параћина кроз област Црнице и Бабе до Честобродице

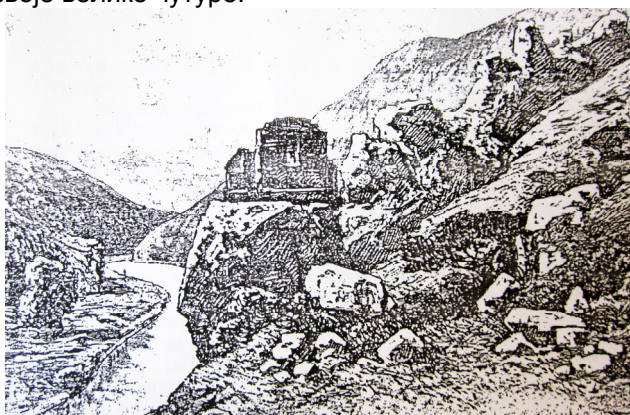
Феликс Каниц

Велики научник и путописац Феликс Каниц, крајем прошлог века, у свом капиталном делу **Србија земља и становништво од римског доба до краја XIX века**, једно поглавље је посветио Параћину и околини Црнице и Бабе. Читаоцима нашег листа, у неколико наставака преносимо предметни текст у изврном облику. У овом броју иде наставак трећи (3).

Параћински срески капетан и градски кмет Лазар Симић показали су своју заинтересованост за моје студије тиме што су ми ставили на располагање пандуре који су одлично познавали околину. На првом излету нашао сам источно од чуварнице бр. 97, у кукурузишту Станоја Пајкића на Змичу, један дебео, дугачак зид од танких плоча кречњака и шљунка, затим велику количину античких кровних плоча. Ова грађевина је, као и остаци друге, северозападније, носила изразито римски печат. Место где се ове рушевине налазе и остаци пута доказују да је огранак цариградског војног пута према Дунаву полазио директно од Ногтеим-а Margi и – како је мојим доцнијим истраживањем доказано – ишао затим уз Грзу испод јаке тврђаве на Баби ка Честобродици. Да је околина Параћина, богата шумом и рудама, била густо насељена у праисторијско и римско доба, показују многобројни гробови које сам нашао на североситочном Жутот пољу, у шумици браће Алексе и Стојана Књежепца. Ископавањем су нађене камене плоче постављене као нека врста сандука и међу њима, поред остатака скелета, разни украсни предмети, бронзане фибуле, игле итд., затим на Малој кулајни код јужног Давидовца обзидане урне пречника 60 и 80 цм високе с остацима сагорелих костију. Најбогатији налаз дали су гробови на падини Жутот поља из чијих брежуљака засађених виноградима теку два извора са изврском водом, да би се тамо у масном, црном хумусу неискоришћени и изгубили.

Следећег јутра нам се на општу радост придружио и увек ведар поп Захарије Петковић. Његов хитри коњић био је натоварен разним чутурама и бисагама, које је брижна попадија напунила пићем и јестивом и из којих се јакхач сличан Санчу Панси једва видео. Ни најгора места на путу нису могла помутити његово расположење; дао сам му епитет » наш Тврди град <, а он га је у свакој ситуацији на најбољи начин оправдавао. Пут нас је водио ка једном од најромантичнијих усека, којима је предео око изворишта Црнице веома богат; рекли су ми да тамо има пуно рушевина. Десни иза нас је остала Главица с остацима неке

старе црквице, а на југозападу Главички чукар, на коме се као и на бошњанској Дули налазе новији шанчеви. Тачно тамо где се наша дијагонала дотакла Црнице, она је пресекла античку трасу која је ишла од Ћуприје ка Мутничком пољу. Пролазећи поред бошњанске механе и остављајући мост на Црници на десној страни, наш путељак је стално водио између брежуљака села Поповца, засађених виноградима и дивљим крушкама, и потока, изнад кога су из густих шљивика извиривали црвени кровови Буљана. Завили смо ка Црници, у чијој су брзој мatici неколико полунагих људи поправљали бујицом порушену брану за воденицу која је припадала нашем попу; при овом опасном послу они су показивали невероватну спретност и окретност. » Наш Тврди град « је ободрио ове храбре људе топлом речју и жестоком капљицом из своје велике чутуре.

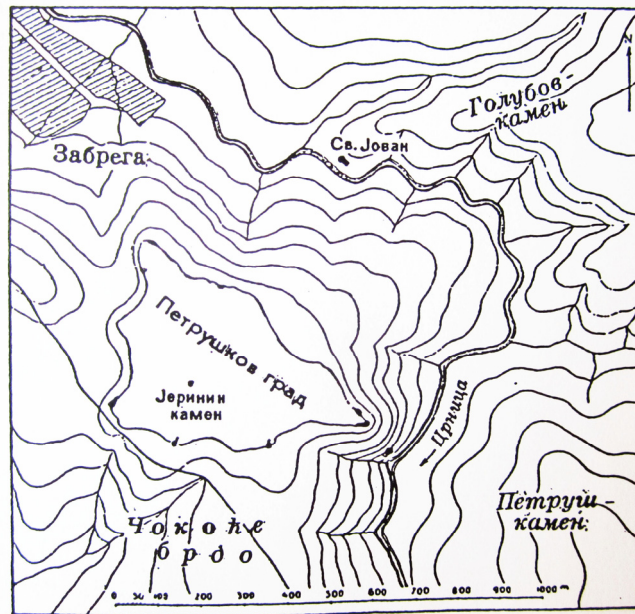

Град Петруша у клисури Црнице

Кад смо стигли до стеновите капије из које је подивљала, бучна и бистра Црница избијала у равницу, сјахали смо, јер је уз стрму страну Попљешка на десној обали само уска стаза водила по глаткој стени у клисуру коју су затварала ретком и слабом шумом обрасла брда. Високе, голе чуке и шиљци усецали су најфантастичније линије у тамно небеско сивило иза себе, из кога, на нашу срећу, нису потекле кишне капи, јер у том случају не бисмо стигли до одредишта коме смо се упутили. Наш циљ је заклањала само још једна истурена, готово окомита стена, а кад смо и њу савладали, пред нама се указаше рушевине цркве која носи име Петруша, готово срасле са блоковима кречњака наднесеним над њима.

Непојмљиво је велик број манастира и цркава које су српски владари подигли у долинама Млаве, Ресаве, Раванице и Црнице. Међутим, ниједна од тих задужбина не може се похвалити таквим романтичним положајем какав има црква Петруша, посвећена Огњеној Марији; сам тај положај био би довољан да распали народну машту. Али за цркву је везано и предање да су Турци тамо извршили препад на народ окупљен на сбору 29. Јула (по старом калемндару) и да су све поклали. Крв је текла у таквим млазевима да је Белица на том месту потамнела, па се отада зове Црница. Ово предање, име цркве Петруша и изнад ње разрушена стеновита тврђава подсетили су ме на

хроничарску белешку поменути на стр. 90, у којој се међу тврђавама које је разорио претендент на турски престо » цар Моусиа « наводи и досад неидентификовани Петрус. Да није можда из освојеног Сталаћа послат неки казнени одред који је напао и разорио оближњу тврђаву и цркву Петрушу?

План града Петруша

Оригинална основа 13,8 метара дуге црквице, која се у источном делу између бочних апсида проширује на 7,55 метара, види се из тлоцрта који сам снимом и који овде објављујем. Зидови, дебели 0,8 метара, рађени су у целини од бигра, кога има код северозападне Бигренице. Хорска ниша и полуобличасти сводови зидани су од брижљиво тесаних квадера тврдог кречњака; опеке сам нашао једино у луку 1,30 метара високог тимпанона, који је усечен изнад равног довратника на зиду нертекса и на коме се на десној страни јавља Огњена Марија са св. Илијом, док је фигура на левој страни, као и све остале фреске, веома оштећена. Црква је постављена тако близу стене брда Чокоће да сам се с великом муком провукао до њене хорске апсиде.

Изгледа да манастир никад није имао веће размере и да је стално био само метох северније Раванице. На уском темену стене није уопште било места за општежителије; његови зидови се налазе узводно на левој обали потока, у уском усеку, удаљеном један километар од села Забреге. Поред њих су и рушевине једне 10 метара дуге и 3 метара широке црквице, саграђене од пешчаника, кречњака и бигра, с нартексом и полукружном хорском апсидом, у чијем су зиду, сачуваном до висине од 2,5 метара усечене још четири полукружне нише. Ова мала грађевина је посвећена св. Јовану и 29. Августа, по старом календару, држи свој сабор, који окупља многе вернике (Усековање главе св. Јована Крститеља).

Наставиће се

АРХИТЕКТУРА

АРХИТЕКТУРА индикатор друштва УРБАНО ДВОРИШТЕ

пројекат екстензије Културног Центра

Локација: Градски кеј Параћин

Нето површина: 1100 m²

Аутор идејног решења:

м.арх Сања Велисављевић и

м.арх. Маша Дракулић

Аутор разраде: м.арх Сања Велисављевић

Спајањем уметника и инжињера стварамо архитекту. Ако ствари посматрамо кроз постављен аспект уочићемо кретање кроз разне области у жељи да успоставимо равнотежу између услова и естетике. Као мађионичар архитекта је способан да све што дотакне остави у бољем стању. Он осећа простор, сагледава његове димензије и идентификује постојеће односе, који граде посматрану структуру. Нову творевену имплементира врло пажљиво и са одређеним циљем.

Изведена интервенција има за циљ успостављање равнотеже, уклапање у постојећу структуру на начин да она остане непромењена, и као таква чини целину и истиче лепоту простора. Понекада се тај однос новог и старог доводи до екстрема у жељи за производњом реакција корисника истог. Интервенцијом се може истаћи лепота старог, или то место заузима спој старог_новог, чинећи границу у хетерогеној структури. Одређене интервенције производе реакције корисника због самог измештања из концепта очекиваног. О овоме сведоче многобројне инсталације постављене како у оквиру јавних установа, тако и у јавним просторима.

У садашњости је наше кретање добило екстензију у односу на прошлост. Наше кретање није више ограничено на лимену кутију којом се пробијамо копном, водом или ваздухом. Наша мисао сада путује дигиталним путем и отвара још један хоризонт. Сада можемо посао или читав живот да изместимо у *нови свет_у свет вирuellног*. На овај начин градимо паралелне животе_ паралелне градове.

У жељи за реакцијом, за оживљавањем простора као неместа створеног у самом срцу града. Живећи као остатак од некадашњих подухвата ово место прича своју историју. Прича и историју града и однос према њеним целинама. Тако архитектура разоткрива слојеве посматраног простора, његово трајање кроз време. Ишчитавајући пажљиво град,

исчитавамо међусобне односе елемената који га граде, успостављамо однос између њих, тражећи меру као кључ за разоткривање, за разумевање суштине.

Као архитекта суштину посматрам из неколико углова. Разоткрити меру коју је ствараоц желео да оствари наспрам остварене, и разлог некомпатибилности уколико као таква постоји. Мера и однос као основни елементи приликом мишљења, пројектовања, грађења остају непревазиђени кроз време. Као главни подаци показују стање друштва, чинећи градивни елемент индикатора.

Како бисмо открили меру градски кеј посматрамо кроз ширу слику предметне локације. На тај начин стварамо ширу слику града и оживљавамо њену улогу кроз време. Сагледавамо односе које гради са окружењем, градећи на тај начин себе, кроз исписивање историје града. Кратак осврт хронолошки је представљен кроз низ фотографија које на најбољи начин дочаравају прошлост_садашњост и голицају будућност. Оне представљају инструмент којим архитекта барата у жељи за разумевањем посматраног простора, у потрази за дубљим осећањем које ће га навести да простору понуди оно што му је потребно.

Од дома здравља и биоскопа, кафане Швајцарија до остатка од прошлости. Остатак говори о друштву чији је он производ и као такав љубоморно чуван више од једне деценије. Потом се буди свест и остатак прераста у луксузан хотел, са помен рестораном на некадашњу кафану Швајцарију као и стамбени простор. Време гради овај простор као мултифункционални микс коме се придружују Културни центар и помен на некадашњи биоскоп. Простор који настаје као опозит наспрам изграђене структуре јесте предметна локација.

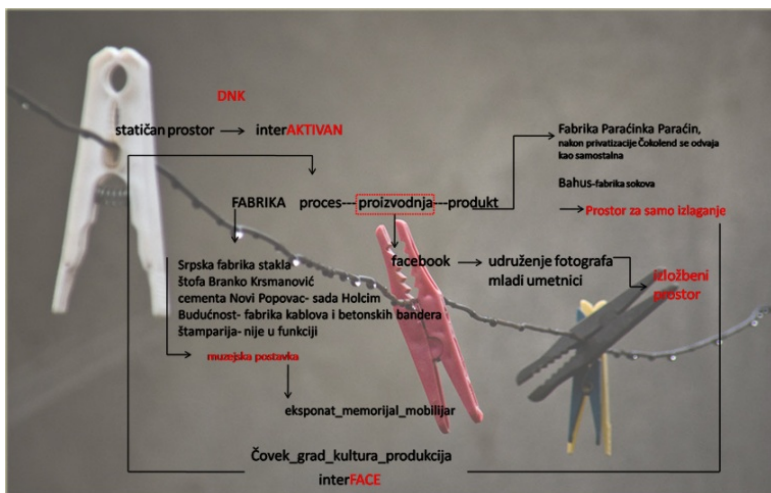
Спој старог и новог на новим темељима осетљивог земљишта поред реке. Своју променљиву улогу овај простор исказује не само кроз промену начињену љутском руком. Промену производи и природа исказујући своју моћ. Кроз време градски кеј трпи насиље наметнуто друштвом и самом природом. Остављајући материјала нама да тај простор исчитавамо, разоткривамо, расчлањујемо и изнова структурирамо размишљајући о његовом трајању кроз време и у самом времену.

Одлука да се слојевитост једног друштва, промене кроз које је/и даље пролази читав град, **задржи** тражи другачији приступ месту чије окружење гради контекст друшта. Рушилачка и градитељска енергија исказана у експлозији старог и градњи новог моста, представља полазну тачку. Мрежа као градивни елемент успостављања везе између два дела града остаје заробљена у бетону. Издвајањем овог елемента и његовим оживљавањем на простору екстензије културног центра оживљавамо сећање на промену старог_новог са идејом о спајању двеју страна, идејом на коју време нема утицаја, или то ипак није могуће...

Спајање је време транспирало из свере реалног у сверу виртуелног. Оне теку паралелно, нису индиферентне једна на другу и као такве постају још један од елемената индикатора. На тај начин кроз елементе индикатор долазимо до података који сведоче о друштву кроз архитектуру. Измештањем у свет виртуелног смањујемо активност у реалном свету и обратно. Потребе које мотивишу на покрет у обе свере је исти само су средства другачија. Као провокацију у простор реалног измештам средста коришћена у виртуелном. Мрежа као спој старог_новог као конекција реалног_виртуелног. **INTERface** као одговор на популарност виртуелног света. **На вертикалној мрежи садашњости остављам простора младим и старим нараштајима да испричају своје нове/старе приче, оживе давно заборављене кутке града и тако се сви подсетимо на време и трајање. Интерактиван простор који нуди појединцу могућност да**

искаже своју страст, да покаже свој став и изрази своју креативност.

Као остатак од зида **мрежа** задржава улогу затезања и успоставља различите везе са људима, давно заборављеним просторима, старим фабрикама које су овај град и подигле до данашњих висина, стварајући на тај начин преднапегнуту везу којој бетон није потребан да је задржи. Овај простор живи кроз/за промене. Време је то које мења све а опет не мења ниста, које је реално и не. Постепена корозија мреже за армирање постављене у простору као зид,

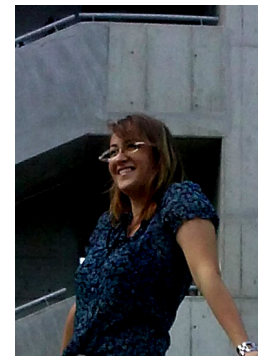

представља индикатор друштва. Кроз ову програмско_просторну у инсталацију сагледавамо све предности и недостатке као пресек садашњости који се даље, у другим лабораторијама, разлаже и разматра. **Улога архитекте/архитектура ту престаје /почиње.**

Аутор текста
м.арх Сања Велисављевић

О аутору

Сања Велисављевић је рођена у Ћуприји. основну и средњу школу завршила у Параћину, живи у Београду где је завршила основне и мастер академске студије на архитектонском факултету, усмерење архитектура. За време факултета покреће пројекат Урбано двориште у Параћину а након факултета постаје демонстратор професорке Драгане Васиљевић Томић. У 2014. постаје члан асоцијације српских архитеката и добија статус самосталног уметника.

Овај текст аутора Сање Велисављевић је припремљен и за објављивање у часопису Архитектура који излази у оквиру Удружења Асоцијације српских архитеката.

Информације из Удружења

Удружење Параћинаца и пријатеља Параћина из Београда, током ове 2014. године, одржало шест редовних окупљања, традиционално последњег уторка у месецу. У овој години је до сада објављено два броја Гласила Параћинац (број 22 и 23) који су изашли на априлском и јунском окупљању. Број 23 је био на неки начин посебно издање посвећено катастрофалним поплавама које су задесиле и наш Параћин. Удружење је спровело акцију прикупљања новчане помоћи коју је уплатило на рачун општине Параћин за отклањање последица катастрофалних поплава. Удружење је подржало и акцију Концерта за Параћин и позвало своје чланство да узме учешћа.

Мајски догађаји и поплава која је задесила наш Параћин, промениле су ток активности које је Удружење имало за мај и јун, па ће неке од тих активности бити реализоване до краја ове године.

Удружење Параћинаца и пријатеља Параћина

Захвалница

Драгим пријатељима из Удружења Крагујевчана и пријатеља Крагујевца се захваљујемо на сарадњи.

eurolin PARACIN

Захваљујемо се на сарадњи појединцима и колективима који су помогли излазак овог броја и позивамо будуће поклонице нашег гласила на сарадњу.

СПОРТ

Параћински клубови Јединство и СФС Борац у ЗОНИ ЗАПАД

Параћинско Јединство и СФС Борац такмиче се у сезони 2014/15 у Зони Запад. После првих 15. Кола Јединство заузима одлично друго место са 23 бода, одмах иза Темнића 1924 који има 5 бодова више. СФС Борац са освојених 8 бодова тренутно заузима 14. место на табели.

ПАРАЋИНСКА ОПШТИНСКА ФУДБАСКА ЛИГА СА ТРИ НОВА КЛУБА

Кренула је и Параћинска Општинска фудбалска лига. Новина ове сезоне је већи број пријављених клубова. Ове године у лиги се такмичи 15 клубова, Новина су три нова клуба. Параћин је добио и четврти фудбалски клуб, Омладински, кога је формирала Студентска организација Параћина. Други нови клуб је и други клуб у Буљану, како се и зове. Пошто је Доња Мутница остала без фудбалског клуба Јединство, формиран је нови клуб који носи име Златица Таун. После 10. Кола на првом месту је Омладинац са 25 бодова.

Окружна поморавска лига и међуопштинска лига-југ

Кренуо је фудбал и на теренима окружне поморавске лиге и међуопштинске лиге-југ.

У Поморавској окружној лиги од наших клубова у овом рангу такмичења су ОФК Текстилац, Напредак из Дреновца, Слога из Доњег Видова и БСК Буљане.

У међуопштинске лиге – југ такмиче се следећи наши клубови: Моравац (Горње Видово), Напредак (Стубица), Напредак (Својново), Раднички (Текија), Исток 63 (Плана), Хајдук (Чепуре), Шумадија (Трешњевица) и Полет (Забрега).

Позив на сарадњу у Параћинцу

Позив свим члановима и пријатељима нашег Удружења за сарадњу у нашем гласилу је стално отворен. Сваки користан текст, идеју, вест, коментар, информацију можете откуцати и послати нам на e-mail

udruzenje.paracinaca@gmail.com

Врло радо ћемо то објавити и поделити са осталим члановима удружења на страницама нашег гласила или на интернет презентацији или на Facebook профилу.

Хвала.

Редакција Гласила Параћинац

Гласило удружења Параћинаца и пријатеља Параћина

Редакцијски одбор: др Саша Живановић (главни уредник), Борко Качунковић, Петар Живановић, Дејан Лазаревић, Слађана Ристић (секретар редакције).

Техничка припрема и уређење: др Саша Живановић

Адреса: бул. Деспота Стефана 12, Београд

веб адреса: www.paracinac.com

ПАРАЋИНАЦ
Гласило Удружења Параћинаца и пријатеља Параћина

